

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 15 marca 2018 r. w sprawie T-108/16, Naviera Armas, S.A. / Komisja, wniesione w dniu 14 maja 2018 r. przez Fred Olsen, S.A.

(Sprawa C-319/18 P)

(2018/C 268/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Fred Olsen, S.A. (przedstawiciele: J.M. Rodríguez Cárcamo i A.M. Rodríguez Conde, adwokaci)

Druga strona postępowania:

Naviera Armas, S.A.

Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Fred Olsen, S.A. wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 15 marca 2018 r. wydanego w sprawie T-108/16, Naviera Armas, S.A. przeciwko Komisji Europejskiej, popieranej przez Fred Olsen, S.A., EU:T:2018:145,
- oddalenie w całości żądania Naviera Armas, S.A., w którym wnosi on o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (2015) 8655 final z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.36628 (2015/NN) (ex 2013/CP) – Hiszpania – Fred Olsen oraz
- obciążenie stron sprzeciwiających się odwołaniu kosztami postępowania poniesionymi przez Freda Olsena, S. A. w ramach wspomnianego odwołania oraz obciążenie Naviera Armas, S.A. kosztami postępowania poniesionymi przez Freda Olsena, S.A. w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

1. Pierwszy zarzut odwołania

1. Poprzez zarzut pierwszy Fred Olsen podnosi brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku w odniesieniu do badania selektywności środka w znaczeniu wskazanym przez Trybunał w wyroku Komisja/Hansestadt Lübeck (C-524/14 P) ⁽¹⁾.
2. Gdyby Sąd zbadał selektywność środka zgodnie z kryteriami wynikającymi ze wspomnianego wyroku, powinien był zbadać (i) ogólne ramy odniesienia, w które wpisują się opłaty, jakie spółka Fred Olsen uiszcza za użytkowanie infrastruktury w Puerto de Las Nieves, to jest system opłat mający zastosowanie do wszystkich portów Wysp Kanaryjskich, taki jak przewidziany w prawie krajowym, (ii) czy sytuacje, w jakich znajdują się Fred Olsen i pozostałe podmioty zarządzające infrastrukturą użytkujące wspomnianą infrastrukturę, w tym Naviera Armas, są porównywalne względem badanego środka oraz (iii) ewentualne istnienie dyskryminacji przy uiszczeniu wspomnianych opłat.
3. Komisja uznała w zaskarżonej decyzji, że sama okoliczność, że spółka Fred Olsen sama użytkuje Puerto de las Nieves, nie stanowi sama w sobie korzyści uzyskanej przy użyciu zasobów państwowych, gdyż spółka Fred Olsen uiszcza zwykłą kwotę opłat należnych od wszystkich podmiotów zarządzających infrastrukturą w systemie mającym zastosowanie do wszystkich portów kanaryjskich. Komisja nie była zatem zobowiązana do dokonania analizy selektywności środka.
4. Natomiast dla stwierdzenia, czy istnieje trudność w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE, Sąd powinien był dokonać wspomnianego badania, co umożliwiłoby mu dokonanie oceny tego, czy opłaty portowe uiszczane przez spółkę Fred Olsen w zamian za samodzielne użytkowanie infrastruktury portowej w Puerto de Las Nieves przysporzyły mu jakiegokolwiek korzyści.
5. Ponieważ uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest oczywiście niewystarczające w tej kwestii, nie jest możliwe dokonanie oceny, czy ta domniemana korzyść istnieje, a w konsekwencji wyrok Sądu należy uchylić w całości.

2. Drugi zarzut odwołania

6. W swym drugim zarzucie spółka Fred Olsen podnosi, że decyzja Komisji, która nie zastosowała kryterium inwestora prywatnego, była wystarczająco uzasadniona.
7. Sąd uznał, że uzasadnienie decyzji było niewystarczające, ponieważ, zdaniem Sądu, Komisja powinna zastosować kryterium inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej.
8. Niemniej jednak, oprócz samej okoliczności, że spółka Fred Olsen sama użytkuje Puerto de la Nieves, brak jest jakiegokolwiek wskazówki w wyroku Sądu, że sytuacja ta przysparza jej jakiegokolwiek korzyści związanej z uiszczeniem opłat za użytkowanie infrastruktury. Nie istnieje w tym przypadku porozumienie lub rabat przy uiszczeniu opłat przez spółkę Fred Olsen ani dyskryminacja przy uiszczeniu opłat względem innych podmiotów zarządzających infrastrukturą, takich jak Naviera Armas.
9. W konsekwencji wyroki Freistaat Sachsen i Land Sajonia-Anhalt/Komisja (T-443/08 i T-455/08) ⁽²⁾, Ryanair/Komisja (T-196/04) ⁽³⁾ oraz Aéroports de Paris/Komisja (T-128/98) ⁽⁴⁾ nie znajdowały zastosowania w niniejszej sprawie.
10. Wyrok Sądu należy zatem uchylić w całości, a decyzję Komisji utrzymać w całości w mocy.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Komisja/Hansestadt Lübeck (C-524/14 P, EU:C:2016:971).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 24 marca 2011 r., Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt/Komisja (T-443/08 i T-455/08, EU:T:2011:117).

⁽³⁾ Wyrok z dnia 17 grudnia 2008 r., Ryanair/Komisja (T-196/04, EU:T:2008:585).

⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 12 grudnia 2000 r., Aéroports de Paris/Komisja (T-128/98, EU:T:2000:290).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 19 marca 2018 r – SAIGI Società Cooperativa Agricola a r.l., MA.GE.MA. Società Agricola
Cooperativa / Regione Emilia-Romagna, A.U.S.L. Romagna**

(Sprawa C-343/18)

(2018/C 268/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SAIGI Società Cooperativa Agricola a r.l., MA.GE.MA. Società Agricola Cooperativa

Strona pozwana: Regione Emilia-Romagna, A.U.S.L. Romagna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 27 rozporządzenia WE, stanowiący, że w odniesieniu do działań, o których mowa w załączniku IV, sekcja A oraz w załączniku V, sekcja A, państwa członkowskie zapewnią pobieranie opłat, należy interpretować jako nakładający obowiązek uiszczenia płatności na wszystkich przedsiębiorców rolnych, nawet jeśli „prowadzą oni działalność polegającą na uboju i rozbiorze mięsa w sposób pomocniczy i powiązany z prowadzeniem hodowli zwierząt?